

plyne zejména ze znění autentického textu německého, jenž ji nazývá »Geldbusse«. Ustanovení toto svěřuje státní správě pouze dozor nad orgány náboženských obcí a účinnost tohoto dozoru zaručuje mimo jiné právem ukládati orgánům, nedbalým svých povinností, pokuty pořádkové.

Nemohl tedy žal. úřad na základě cit. zák. ustanovení st-li uložit policejní trest, a učinil-li tak přece, bylo jeho rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Č. 3297.

Administrativní řízení: * Strana nemá v řízení správním nárok na navrácení v předešlý stav, není-li nárok takový výslovným předpisem uznán.

(Nález ze dne 29. února 1924 č. 3317).

V ě c: Mořic Sch. v M. (adv. Dr. Al. Brunclík z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúčastněnou stranu — adv. Dr. H. Trost z Teplic) o navrácení v předešlý stav.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

Ú t r a t y s e n e p ř i s u z u j í .

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl zsv v Praze postupem instancí žádosti st-lově za navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k odvolání z usnesení ob. zast. v M. z 16. července 1918 ve věci užívání veřejného statku.

Do rozhodnutí toho podána stížnost, vytykající jemu nezákonnost.

Nss neuznal vývody stížnosti důvodnými, neboť v platném řízení správním není všeobecné normy, jež by stranám skytala právní nárok na navrácení v předešlý stav při zmeškání lhůt k podání opravných prostředků. Takovýto právní nárok zná platné zákonodárství jen v případech zcela výjimečných, jakými jsou na př. § 143 služ. pragm., § 147 a) živn. řádu, § 286 nov. k zák. o os. daních a j., avšak tato zcela výjimečná ustanovení nelze rozšiřovati na ony případy, kde zákon sám tak nestanovil. Než ani praxe zavedené při povolování obnovy řízení ob noviter reperta nelze se analogicky dovolávati, neboť motivy, jež vedly správní justici k uznání přípustnosti obnovy řízení, spočívají na zcela jiných podkladech, než jaké přicházejí v úvahu při právní instituci navrácení v předešlý stav pro zmeškání lhůty k podání opravného prostředku nebo jinakého procesního úkonu. Při obnově řízení jedná se o to, aby záležitost, která dosud tvořila předmět úředního rozhodování pouze ve skutkové podstatě neúplné, byla úřadu předložena znovu ve své celistvosti. Něco takového však při navrácení v předešlý stav není; zde jde výhradně o prominutí následkem zmeškání toho kterého procesního úkonu.

Zásada tato byla vždy uznávána i v praxi (viz Budw. 3118/04, 2549/04, 10898/15 a j.) a neshledal nss ani v daném případě důvodu, proč by se měl od zásady té uchýliti.

Slušelo tedy zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Výrok o útratách spočíva na § 40 zákona z 22. října 1875 ř. z. č. 36 ex 1876.

Č. 3298.

Poištovanie robotnikov (Slovensko): Zamestnávateľ nie je pozbavený trestnej zodpovednosti dľa § 187 zák. čl. XIX : 1907 stran neprihlásenia robotnikov okresnej poisťujúcej pokladnici pre to, že robotníci sami sa bránili tomu, aby boli prihláseni.

(Nález zo dňa 29. februára 1924 č. 3320).

V e c: Martin P. vo V. proti ministru s plnou mocou pre správu Slovenska stran prestupku neprihlásenia robotnikov okresnej robotnikov poisťujúcej pokladnici.

V ý r o k: Sťažnosť zamietá sa ako neopodstatnená.

D ô v o d y: Služný okresu Revúca ako policajný trestný súdca uznal rozsudkom zo dňa 14. marca 1922 sť-la vinným prestupku dľa § 1 a 12 zák. čl. XIX z r. 1907, ktorý spáchal tým, že neprihlásil robotnikov u neho zamestnaných pokladnici, a odsúdil ho dľa §§ov 187, 189, 190 cit. zák. čl. k peňažitej pokute 200 K a k náhrade škody rimavskosobotskej pokladnici 11.800 K a k zaplateniu trov pokračovania t. j. svedočného zástupca pokladnice 200 K.

Županský úrad v Rim. Sobote rozsudkom zo dňa 17. júna 1922 odvolaniu sť-lovu čiastočne vyhovel a rozsudok I. stupňový v tej čiastke, ktorá se týká náhrady poistného pozbavil platnosti s tým, že nariaďuje nové pojednávanie cieľom zistenia základu potrebného k vymeraniu náhrady poistného, naproti tomu ale potvrdil rozsudok pokiaľ sa týká pokuty; ohľadne trov nebolo odvolanie podané.

Minister s plnou mocou pre správu Slovenska rozsudkom zo dňa 29. januára 1923 potvrdil rozsudok župana z jeho dôvodov.

O sťažnosti napadajúcej tento rozsudek uvážil nss takto:

V prvej rade treba si upovedomiť, že nss môže rozhodovať iba o tých námietkách sťažnosti, ktoré byly behom administratívneho pokračovania prednesené a o ktorých tedy úrad vynášajúci rozhodnutie v poslednej stolici bol rozhodoval (arg. § 5 a 6 zák. o ss). — — —

Zbývá iba jediná výtku sťažnosti, že sť-l neprávom bol uznaný vinným prestupku jemu za vinu kladeného, lebo robotníci a majiteľ stavby jednohlasne sa osvedčili, že prihlášku urobiť netreba, keďže robotníci majú viacej než 8 K dennej mzdy, následkom čeho odpadá zodpovednosť sť-lova za neprihlásenia robotnikov.

Nss nepovažuje túto výtku za opodstatnenú.

§ 12 zák. čl. XIX : 1907 stanoví povinnosť zamestnávateľa každú u neho zamestnanú ku poisteniu zaviazanú osobu okresnej pokladnici pre poisťovanie robotnikov ohlásiť a to behom 8 dní od vstúpenia osoby tej do roboty.

Dľa § 1 cit. zák. čl. ovšem podliehajú povinnosti poistovania iba robotníci, ktorých plat neprevyšuje 8 korun denne (minist. nar. č. 4790/1917). Usťanovenie toto však bolo zbavené platnosti nariadením uhor. minist. obchodu č. 4790/1917 - vydaným v základe § 2 zák. čl. VII :